

Tretze morts en un altre tiroteig als EUA

Un pistoler entra en un bar ple d'estudiants a Califòrnia i dispara a tort i a dret contra els clients

Dues noies s'abracen al lloc dels fets ■ EFE

La banca pagarà l'impost de la hipoteca des de demà

Les entitats tampoc se'l podran deduir

finques Pous

Administrem el teu habitatge amb **TOTAL GARANTIA DE PAGAMENTS**

COBERTURES EN CAS D'IMPAGAMENT:

ARAG

6 mensualitats garantides
Despeses d'advocat i procurador
Reclamació d'actes vandàlics fins a 3.000 €

12 MESOS GRATUÏTS PER A NOVES ADMINISTRACIONS

MATARÓ
C/ Pujol 20 · 08301 · 93 790 39 45
finquespous@finquespous.cat

www.finquespous.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 9 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14815 - AVUI / Any XL. Núm. 13685 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

Artur Mas. Expresident de la Generalitat

“Si jo fos l'Estat no cantaria victòria”

1-0 • “Al judici cal anar-hi amb el cap ben alt i a explicar la veritat de les coses, amb tota claredat”

27-0 • “Era partidari d'una declaració d'independència i convocar les eleccions al mateix moment”

Captura de pantalla d'un vídeo on es recull l'actuació de la Guàrdia Civil a Sant Joan de Vilatorrada ■ EL PUNT AVUI

“Violència excessiva”

L'Audiència de Barcelona critica les càrregues policials de l'1-0

Detenen un home que planejava matar Pedro Sánchez

Veí de Terrassa i ultradretà, acumulava armes i havia demanat ajut per al crim

EL PUNT AVUI
‘Connexió Parlament’,
a partir de les 8.55 h

El ple del Parlament,
a El Punt Avui TV

VIU LES DONES MORTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus una palmera.

49 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA
Viatges

134.005.116383W

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Autèntics i fràgils

En l'espectacle que la ballarina i actriu Cristiana Morganti va presentar fa una setmana a Temporada Alta (*Moving with Pina*) hi ha dues anècdotes que em penso que val la pena recordar. Són experiències de Morganti amb Pina Bausch al mític Tanztheater Wuppertal. Ens expliquen dos aspectes de la poètica de Pina que no solament es refereixen a la dansa, sinó que es poden aplicar a l'art en general. I també a la vida.

La primera ens parla d'autenticitat, de la importància de fixar-se en els detalls, de concentrar-se en l'execució d'una feina, encara que sigui un acte menor, encara que siguem els secundaris de la funció. Explicava Morganti que havia de dur a terme uns moviments, dalt d'una escala, al fons de l'escenari. No eren a primera línia i eren, a més, uns gestos pautats, assajats milers de vegades. Ella mateixa, sense que Pina ho sabés, s'havia inventat una història particular per assu-

Només en circumstàncies on descobrim que som fràgils podem aprendre la lliçó que ens permet mantenir-nos drets

mir el rol. Era un arquitecte que construïa un edifici, un enginyer que dibuixava un pont. En una funció, mentre estava actuant, va recordar que havia oblidat les claus del cotxe a l'interior del vehicle i es va despistar. En acabar, Pina Bausch li va dir que no l'havia vist concentrada: "¿En què pensaves?". "En res", va dir ella. "Prou que es veia", va fer Pina. La coreògrafa havia advertit l'instant de confusió i li feia saber que en la dansa calia pensar, calia que ella es veiés com l'arquitecte o l'enginyer, encara que el públic no ho sabés.

La segona ens parla de fragilitat. Morganti havia de fer un moviment difícil i, per no perdre l'equilibri, havia decidit separar els peus per tenir més base. Ningú no ho podia apreciar, però Pina li va dir que els peus havien d'estar junts, tot i la previsible inestabilitat. Només en circumstàncies on descobrim que som fràgils, que hem de reaccionar amb urgència davant el perill, només aquí, podem aprendre la lliçó que ens permet mantenir-nos drets i afrontar amb decisió el neguit. Aprofitar la feblesa, abandonar la comoditat que ens adorm. Pina.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Mongetes del ganxet

L'any passat no van ser gaire bones: no s'acaben mai de bullir, feien repeló, passades per la paella agafaven una textura coriàcia. Vaig pensar: mal senyal. Aquest any no n'hi ha o jo no en trobo. El verduler que me les ven diu que els pagesos no n'hi serveixen, tot i trobar-nos en plena temporada. Parlo de les mongetes del ganxet, producte excels del Maresme, juntament amb els pèsols de la floreta i les faves tendres. També se'n fan al Vallès més acostat al Maresme, i una mica a la Selva. La Generalitat i altres organismes les han distingides amb denominació d'origen, producte d'alta qualitat, cultiu que s'ha de mirar... Són petites, blanques i amb forma corbada. El nom deu venir d'aquí. Una vegada ablanides amb aigua freda, amb un cop de foc prenen la textura de la mantega. Es desfan a la boca. Són ideals soles amb un raig d'oli, fregides o, d'una manera o altra, acompanyant productes que s'hi adiguin. A mi la gent que considera que un dels nostres plats nacionals és la botifarra amb seques em fan una mica de pena si les mongetes amb què acompanyen

“L'any passat van sortir dures. Aquest, no se'n troben

la botifarra no són del ganxet.

Truco a Josep Jo, un dels meus pagesos de confiança. En tinc tres més: en Joan Ribosa de Santa Helena d'Agell, que cultiva cols, bledes i enciams; en Pep Riera, que fa pastanagues i tractorades, i en Josep Soms de Palafolls, que fa tomàquets. En Josep Jo és de Dosrius. N'havia estat alcalde. Quan El Punt tenia redacció al Maresme cada any per aquestes dates ens duia una bosseta amb mongetes del ganxet. Li deïem el rei de les mongetes. No malpensin. Ell ja sabia que érem insensibles als suborns. El fèiem sortir a tantes planes, per bé i per

mal... Dosrius, tan petit, és un poble complicat. Es troba al límit amb el Vallès, bon clima per a les mongetes del ganxet. Tordera té la mateixa situació. També hi surten boníssimes.

En Josep Jo em diu: "Massa aigua; tenim una tardor de pluges excessives; les mongetes s'ensopeixen a la planta, no es poden desgranar i moltes s'acaben podrint." Entesos, ens ho prendrem amb resignació. Però i l'any passat? "L'efecte contrari: massa sequera." Les mongetes del ganxet són molt senyores. Ni massa humitat ni massa poca. Per això van triar el Maresme per reproduir-se. Aquests dos anys la pluviometria s'ha desequilibrat i es veu que s'han sentit ofeses i traïdes.

"Ja no faig mongetes. Ara em dedico als avets de Nadal", em sorprèn en Jo. "No diries mai qui és el meu principal client: el Comú d'Andorra. Que em sentis?" Sí, digues. "El país més pirinenc de tots es nodreix d'avets de la comarca que no ho és gens. Avui els començo a arrencar i a dur-los allà a dalt." Ara sí que m'has donat un disgust de mort. A tu et fan menjar els avets. Però, i a nosaltres?"

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/so2jad>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I què més faran?

Com que ara cada cop que hi ha ple al Parlament El Punt Avui Televisió el retransmet íntegrament, m'és fàcil (i a vostès també, és clar) escoltar les intervencions dels portaveus i diputats dels diferents grups parlamentaris. Mentiria si digués que el Parlament de Catalunya és una bassa d'oli. Perquè de tant en tant hi ha algun estirabot (com l'enganxada de l'altre dia entre Torra i Iceta) i perquè els unionistes ara han posat de moda anar-se'n de l'hemicicle quan una cosa no els agrada o desplegar-hi banderes espanyoles. Però jo, què velen que els digui, aquests dos darrers dies m'he fixat sobretot en les intervencions de Ciutadans. En el to crispat, insensible, suposadament graciosos d'algunes de les seves intervencions, i que jo –i tot són gustos, és clar– trobo sovint fora de lloc. Arrimadas ja ens tenia acostumats a sentir-li dir allò que “vivim a Matrix” i que “el procés

“Mentiria si digués que el Parlament de Catalunya és una bassa d'oli

és un gran engany”. Però aquests dos darrers dies he quedat perplex del to alligador i jo diria que mal educat –tot són gustos, és clar– de Carlos Carrizosa (“senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?”) i, ahir, de Lorena Roldán. El primer, que només veu “chiringuitos” del procés arreu, dimecres desqualificava el síndic, Ra-

fael Ribó, acusant-lo de ser “el síndic del procés”, de “tenir un chiringuito” i d’haver anat al Parlament no pas a presentar un informe sobre l’1-O i el 155, sinó a dir missa. “El procés fa temps que ha deixat de ser política i ja és una religió. I avui hem sentit missa”, deia Carrizosa referint-se a Ribó. I ahir, sentint Roldán sobre els presos vaig sentir vergonya aliena. Parlant de privilegis, de barra lliure de visites i ironitzant que al govern català ja només li falta “crear un comissionat de Lledoners”. Com es pot ironitzar, sobre els presos? S’hi pot estar d’acord o no, amb el que ha passat, però ironitzar parlant de chiringuitos i de comissionats? I amb aquest to burlesc? Tan insensibles, són? A què juguen?, em pregunto. Vist el que han fet amb els llaços grocs del carrer, o amb Altsasu, suposo que a provocar, ara també al Parlament. Sort, però, ja ho saben vostès, que no ho ofèn qui vol...

De reüll

Adela Genís

Esclaus del mòbil

Fem una repassada ràpida a un telèfon mòbil qualsevol. Entre els grups de WhatsApp, i cito a l'atzar: el grup de la família més propera, el grup d'amigues, un altre grup d'amigues, el xat de la feina; dos grups ultranecessaris, els de la classe dels nens, on sempre hi ha mares diligents que recorden que l'endemà hi ha una excursió (n'hi ha moltes que no ho reconeixem però no ho tenim present) i on també s'organitzen col·lectes de diners per als regals d'algun aniversari o per als mestres. Cada activitat extraescolar té el seu grup. S'hi suma el típic de companyes de gimnàs o de bridge on arriben els millors acudits, que després es reenvien. Grups que es fan i es desfan depenent de l'esdeveniment: un comiat de solter o els 40 anys del millor amic. La vida en un telèfon mòbil. També s'hi sumen Instagram, Facebook o

Els telèfons intel·ligents s'han convertit en peces clau per a la vida social

Twitter, segons les preferències. Un estudi recent de l'Institut Tecnològic del Producte Infantil i d'Oci (AIJU) revela que la meitat dels nens d'entre un i dos anys utilitzen telèfons mòbils per mirar dibuixos animats. A mesura que sumen anys, les hores de consum creixen de manera alarmant. Què fan els infants? El que veuen dels grans, que diu la dita. Vivim en una societat en què pràcticament ningú es desenganxa del mòbil i hauríem de ser els adults, que els deixéssim de banda quan els nens ens parlen o quedem per fer un cafè. No hi ha res tan important ni tan urgent.

Les cares de la notícia

PORTAVEU ALIANÇA CONTRA LA POBRESA ENERGÈTICA

Maria Campuzano

Urgència social energètica

Les entitats socials del Segon Congrés Català de Pobresa Energètica apressen ara la Generalitat perquè activi els convenis que preveu la llei contra la pobresa energètica perquè les subministradores d'energia condonin el deute a les famílies més vulnerables.

CANTANT DE SOPA DE CABRA

Gerard Quintana

Sisè disc en directe

Els Sopa de Cabra continuen donant alegries als seus seguidors. El grup publica el seu sisè disc en directe, gravat a la primera Nit a Girona i emetran en streaming la segona Nit dels Sopa, dissabte 24 des de la sala La Mirona de Salt, amb motiu del 30è aniversari de la seva primera maqueta.

ACTOR

Sergi López

Estrena en italià

L'actor de Vilanova i la Geltrú dona un nou impuls a la seva carrera gràcies en part a *Lazzaro felix*. El seu primer treball en italià, que li eixampla encara més el ventall d'opcions laborals, ha obtingut el premi al millor guió a Canes i tres guardons en el recent Festival de Sitges.

EDITORIAL

El Suprem hipoteca la democràcia

La polèmica revocació de la sentència ferma que feia pagar l'impost del registre hipotecari a la banca després de forçar una confrontada votació al ple del Tribunal Suprem és un despropòsit de tal magnitud que només es pot explicar per la necessitat de trobar un encaix als interessos del sector financer. La maniobra, que perjudica milions de ciutadans, posa de manifest que no estem davant d'una qüestió de forma sinó de fons. El problema no és que el procés judicial s'hagi tramitat inadecuadament com alguns volen fer creure. El problema és el mateix Suprem i el conjunt de l'alta magistratura judicial de l'Estat espanyol, que dicta resolucions contradictòries i injustes guiada per criteris ideològics, com la sacrosanta unitat d'Espanya en el cas dels presos polítics catalans, o per la defensa dels interessos de poders fàctics com els de la banca.

La sala que va dictar la sentència de l'impost hipotecari és l'especialitzada en la matèria i la més autoritzada a interpretar la legislació en cas de dubte. La interferència efectuada hauria de provocar la dimissió del president del TS i del CGPJ, Carlos Lesmes, i del president de la sala que va forçar el ple i la votació, Luis María Díez-Picazo. La immediata reacció del govern espanyol amb el decret que farà que la banca hagi d'assumir l'impost és positiva perquè clarifica la situació actual. Tot i que esquivi el debat sobre la retroactivitat. Caldrà esperar per avaluar si realment afavoreix els interessos generals enfront de la banca, però el que ha quedat ja en evidència és el greu problema que suposa per a la democràcia la pervivència d'una cúpula judicial espanyola ancorada en els paràmetres del poder absolutista franquista i que posa els poders fàctics de l'Estat per sobre de la ciutadania.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Aturats**
Els sindicats tornen a sacsejar el país amb afectacions greus a les principals vies de transport en protesta per la repressió judicial.

10 anys **Abans del G-20**
El president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, es reunirà amb agents socials i la banca abans del G-20.

20 anys **Cessió del PP**
El govern del PP considera negociar un salt en l'autogovern del País Basc. El condiciona al marc constitucional desplegat "fins al límit".

Full de ruta

David Portabella

Decretar per decret

Des que Adolfo Suárez va fer el seu trasllat de la presidència del govern espanyol des del número 3 del passeig de la Castellana a La Moncloa el desembre del 1976, l'edifici ha donat nom a una síndrome que afecta els presidents i que es coneix com a "síndrome de La Moncloa". Acudir cada divendres a la roda de premsa del Consell de Ministres a l'avinguda Puerta de Hierro sense número de Madrid no t'innocua a priori cap dels símptomes, perquè la síndrome fins ara només afecta el seu inquilí quan hi viu un període i les fines tres li semblen ja tan gruixudes que no li deixen escoltar la veu del carrer.

Si bé la síndrome de La Moncloa es mesura sovint pel contingut de les lleis i el to de les declaracions públiques, hi ha un altre termòmetre que té a veure amb el procediment: l'abús del decret llei. No és inconstitucional, perquè és la mateixa Constitució, en l'article 86, la que el permet "en cas d'extraordinària i urgent necessitat". En només quatre

Avís de les autoritats sanitàries: si viatja a Madrid, visita La Moncloa i surt amb tics autoritaris i sense ganes de dialogar, comunicu-ho

mesos, Pedro Sánchez ha aprovat ja tretze decrets llei, entre ells el de l'exhumació de Franco, per la urgència socialista de tenir només 84 escons dels 350 del Congrés. Què vol dir això? Que la síndrome progressa adequadament, perquè Mariano Rajoy va aprovar 30 decrets en la mitja legislatura que la moció de censura li va permetre i 73 en el primer mandat, del 2011 al 2015. I els 103 decrets de Rajoy es queden curts davant els 108 de José Luis Rodríguez Zapatero (52 en la primera presidència i 56 en la segona) i els 127 decrets de José María Aznar (85 en la primera legislatura de majoria simple i 42 en la segona ja amb majoria absoluta).

La de La Moncloa era una síndrome acotada, però Sánchez ha obert ara La Moncloa a les visites ciutadanes quan no hi ha actes oficials. La primera visita va ser el 19 de setembre i ara les 1.000 primeres places per a les properes ja s'han esgotat. Avís de les autoritats sanitàries: si viatja a Madrid, visita La Moncloa i en surt amb tics autoritaris i sense ganes de dialogar ni tan sols amb la parella, comunicu-ho.

Tribuna

Joan Abril Español. Filòleg

Condemnats a guanyar

L'1 de novembre de 1931 es posa a la venda el primer fascicle del Diccionari general de la llengua catalana, l'obra probablement més emblemàtica de Pompeu Fabra, coneguda popularment com el Diccionari Fabra. El diccionari en un sol volum es publica el 30 de novembre de 1932. Fabra, gràcies a la seva capacitat intel·lectual, va saber liderar un projecte lexicogràfic l'èxit del qual provenia, si més no, del 1906, després de la generosa acollida del I Congrés Internacional de la Llengua Catalana, i després que el 1913 s'aprovessin les Normes ortogràfiques. Per això la societat catalana esperava el Diccionari Fabra amb un interès creixent i s'exposava engalanat als aparadors comercials com l'obra que havia de salvar-nos els mots.

I ELS VA SALVAR DE LA REPRESSIÓ quan l'any 1936 un cel negrit va recórrer tot el país, que aparentment va durar 40 anys. El 31 de gener del 1939, amb la seva família i altres intel·lectuals, travessa la frontera amb França: comença l'exili, durant el qual passa dificultats i estretors materials de tota mena. Una pobresa que no li va impedir formar part de tots els consells i governs de

Catalunya a l'exili, com ara del Consell Nacional de Catalunya, del Consell Assessor de la Presidència o del Govern de la Generalitat de Catalunya del 1945 al 1948.

LA NEGROR VA CONTINUAR amb la postguerra i no es va pas acabar l'any 1975 amb la mort de Franco, sinó que el règim del 78, maquillat com el restabliment de la democràcia, ha conservat l'herència del dictador fins als nostres dies. I, salvant les distàncies i els contextos històrics, ara mateix tornem a tenir exiliats i presos polítics. Fabra, en el seu diccionari del 1932, defineix exili com a "pena que consisteix a fer sortir algú

de la seva pàtria amb prohibició d'entrar-hi". Una definició que no s'ha esmenat al llarg de múltiples edicions —malgrat que el Mestre el va patir en la seva pròpia pell—, ja que no s'hi especifica l'àmbit polític. Contràriament a la definició d'exili continguda en el Diccionari de l'IEC: "Expatriació, voluntària o forçosa, *especialment per motius polítics*". La cursiva és meua.

L'ARTICLE 9 de la Declaració Universal dels Drets Humans estableix que "ningú pot ser arrestat, detingut ni exiliat arbitràriament", arbitrariedad comesa per l'Estat a través de tots els seus mecanismes represors condemnant a l'exili i mantenint a la presó tot un govern, a més dels Jordis com a representants de la societat civil. Tot un govern escollit legítimament pel poble. El 2 de novembre del 2018 la fiscalia espanyola posa a la venda un relat fictici que vol que sigui comprat pels poders que mantenen el règim del 78. Ara més que mai l'esperit de Fabra, de "no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança", ens esperona per impulsar més accions de govern (al país i a l'exili) i grans mobilitzacions, perquè mai renunciarem als drets i les llibertats nacionals.

“Ara més que mai ens esperona l'esperit de Fabra, de no abandonar mai 'ni la tasca ni l'esperança'”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La llum i els polítics

■ Les companyies elèctriques i els seus consellers delegats guanyen el que guanyen i els sacrificats consumidors anem pagant les pujades.

Igual que els pensionistes, en aquest tema també els ciutadans ens hauríem de manifestar contra aquest "abús" excessiu.

No sé si l'Estat té potestat en la pujada del rebut de la llum. Alguna cosa, però, està movent el govern de Pedro Sánchez al respecte. Benvingut sigui. Quan dic: *La llum i els polítics* no em refereixo als governants actuals, sí en canvi als polítics que han passat a la reserva i que ocupen el càrrec de conseller delegat d'una companyia amb sous totalment desorbitats. Polítics de tots colors, de tot el ventall parlamentari.

Suposo que el tema de la

llum i les companyies elèctriques funciona com un monopoli. Per tant, és poder privat i no públic. Aleshores, ben poca cosa es pot fer, tret de manifestacions i alguna denúncia del consumidor contra la companyia.

La llum i els polítics, un greuge que la societat actual té sobre la taula, que els consumidors estem suportant i que és de difícil solució.

FRANCESC CARAFÍ QUINTANA
Sant Sadurní d'Anoia (Alt Penedès)

Objectiu: destrossar TV3?

■ Divendres passat, com cada setmana, vaig dirigir-me al portal de Twitter del FAQS de TV3 per informar-me de quins convidats serien entrevistats en el programa de l'endemà: Pere Soler, Aamer Anwar... el programa pintava bé. Llegint, però, les respostes d'alguns usuaris de Twitter davant

l'anunci d'aquestes entrevistes, em vaig indignar: "A veure quants fatxes portareu avui", deien uns. Tinc la sensació que des del món independentista hem agafat la tendència a criticar TV3 simplement perquè hi porten gent del PP, Cs o el PSC. Òbviament, estan als antípodes ideològics de molts de nosaltres, però cal tenir en compte que la televisió pública ha de ser plural i representativa tenint en compte com és el país. Penso molt sincerament que hauríem de revertir aquesta tendència tan pejorativa i encaminar-nos a defensar i sentir-nos orgullosos d'una gran televisió pública com és TV3.

FERRAN GIL MOLAS
Vic (Osona)

Recordem-nos de viure

■ Aturem-nos un moment a pensar quantes coses fem durant el dia en les quals intervé

una pantalla. Treballar, llegir, gestionar l'agenda, comunicar-nos o buscar tant informació com entreteniment. Fa tant de temps que no aixequem els ulls de mòbils, tauletes o televisors que ens hem oblidat que hi ha altres maneres de viure el dia a dia. I tant és així que el 15 d'abril s'ha convertit des d'aquest any en el World Mobile Free Day (o Dia Internacional Sense Mòbil). Hem arribat a tal punt que hem dedicat un dia mundial a desconectar de les petites pantalles.

Com ens ho hem de prendre, això? Potser hauríem de replantejar-nos com consumim cultura. Recordem que és anar al teatre, agafar un llibre, escriure a mà, gaudir de la natura o de la música en viu. Recordem-nos, en definitiva, de viure.

JUDIT MARTÍN GIL

Sant Sadurní d'Anoia (Alt Penedès).

La frase del dia

“La justícia espanyola ja no se la creu ningú”

Iñaki Gabilondo, PERIODISTA

Tribuna

Juan-José López Burniol. Notari

A propòsit de Bolsonaro

La victòria de Jair Bolosonaro en les eleccions presidencials del Brasil ha estat impulsada per la crisi econòmica, la violència, la inseguretat i la corrupció que ha destruït l'oposició. Bolsonaro, un exmilitar de 63 anys, ha arribat a la presidència defensant uns principis incompatibles amb la democràcia. Això fa que sigui essencial l'oposició que executi el seu programa i faci real el seu discurs homòfob, xenòfob, a favor de la dictadura, de les armes, de la tortura o de l'empresonament dels opositors. D'altra banda, Bolsonaro ha guanyat amb un 55% dels vots distribuïts molt desigualment, fins al punt que va arrasar a les ciutats, als llocs més rics i de majoria blanca. Un estudi dels resultats a 5.500 municipis detecta una constant: hi ha una forta relació entre el vot d'un municipi i la riquesa dels seus habitants. Bolsonaro va obtenir fins al 75% dels vots en municipis de rendes mitjanes o altes, però no va assolir ni el 25% en moltes localitats pobres, fidels al candidat del Partit del Treball, Fernando Haddad.

DAVANT D'AQUEST RESULTAT, la reacció predominant a Occident –si bé amb importants excepcions– ha estat la crítica, apel·lant als valors democràtics que vertebren i donen sentit a un estat de dret articulat com una democràcia representativa. Però quedar-se en aquesta sola idea –la vulneració dels valors democràtics– és un error sense paliatiu. Perquè el debat ideològic és important, però no és sempre exclusiu ni prioritari. Hi ha moments en què preval una altra preocupació. Això passa quan els ciutadans perceben que els falta una cosa que, igual com passa amb l'aire que respiren, tan sols es capta la seva importància essencial quan falta. Aquesta cosa que tan sols es valora quan falta és la seguretat, que implica l'existència d'un ordre jurídic establert per un sistema jurídic suportat i imposat, en el seu

cas, per un aparell coercitiu. La seguretat és una aspiració natural de tota persona, que està arrelada en el seu instint de supervivència i que no s'esgota, per tant, en l'ordre públic als carrers, sinó que garanteix la propietat dels bens i el bon fi de les transaccions (és a dir, el compliment dels contractes). La seguretat és, per tant, la base sobre la qual es construeix una convivència civilitzada, que no és tan forta i resistent com

sembla, sinó que es ressent ràpidament del mal funcionament de les institucions, especialment quan es produeix a causa d'una corrupció generalitzada o de la dimissió de l'autoritat. D'aquí la importància de la seguretat, no tan sols per als conservadors, sinó per a tots els qui tenen quelcom per conservar

DESPRÉS DEL MAIG DE 1968, una onada conservadora es va apoderar de les principals democràcies. Si fins al 68 l'estat del benestar i el keynesianisme eren acceptats majoritàriament, a partir d'aquesta data el retrocés de l'Estat davant del mercat i el monetarisme van imperar en el pensament dominant. D'igual manera, des de la crisi del 2008, avança una nova onada conservadora. Però, ara, el debat no és ideològic i econòmic com als anys setanta i vuitanta, sinó que recau sobre la seguretat, el proteccionisme i la immigració. De fet, és la reacció de la dreta enfront de la globalització, la modernitat i el canvi tecnològic. I és en aquest debat on s'emmarquen lideratges com els de Donald Trump, Boris Johnson, Nigel Farage, Matteo Salvini, Viktor Orbán i Jair Bolsonaro.

LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES s'erosionen primer a les nacions més poblades, com ara l'Índia, el Brasil, Rússia, Turquia i els Estats Units, i després a les seves veïnes. Però aquest retrocés global no afecta el nucli de les institucions democràtiques, que segueixen formalment vigents (les eleccions són netes), sinó que el problema rau en els intangibles que sostenen una democràcia: l'absència d'autocensura a la premsa, la llibertat d'expressió i l'autonomia de les organitzacions civils davant del poder polític. Ara bé, aquest fenomen regressiu no pot fer oblidar que l'autèntic combat democràtic és la lluita contra la injustícia i contra la desigualtat.

“Les llibertats democràtiques s'erosionen primer a les nacions més poblades, com ara l'Índia, el Brasil, Rússia, Turquia i els Estats Units, i després a les seves veïnes”

De set en set

Xavier Cortadellas

Voler-nos veure

Ovidi deia que, si no et volies enamorar, no defugissis la persona que t'agradava, sinó que miressis de trobar-la. Enten-

guem-nos. Ho deia perquè volia que la veiessis bé, fixant-hi molt. Pensava que, a més de tot el que t'agrada d'ella, veuries que, si no és que té el nas gros, té els ulls enfonsats, un caminar de pollet, un caràcter que no el recomano. No hi ha res que sigui tot blanc o tot negre. Tampoc la gent. Fa temps, però, que hem deixat de veure'ns com som i que ens veiem tal com ens volem creure. Dissabte passat vaig anar al cine, feien aquella pel·lícula que es diu *Cold war*. Em diuen que agrada molt. Ell, Wiktor, és un músic d'un conservatori que caça talents. Ella, Zula, una cantant molt jove amb unes possibilitats mai vistes. Viuen a Polònia, a l'època irrespirable de la Guerra Freda, tan semblant a la nostra, però molt menys subtil. El cas és que Wiktor i Zula es coneixen i s'enamoren. Els altres o els van en contra o és com si no hi fossin. Tampoc no hi ha els defectes d'ells dos: l'ambició i la deslleialtat de Wiktor, que l'empeny a anar precipitadament a la seva, en un moment equivocat; la por, que desequilibra tan emocionalment Zula que no queda rastre del seu caràcter, en altres moments tan decidit i enèrgic. *Cold war* no agradaria tant com em sembla, si no fos perquè es episodis són com uns resums de diferents capítols sense anar a fons, avança a base d'omissions i el·lipsis. Em fa pensar en persones tan poc empàtiques com tantes que avui ens jutgen o ens manen. Ometen tant les raons i les il·lusions dels altres que és com si els altres no hi fóssim o com si només hi fóssim per estar al seu servei. Fins que, és clar, cansats de manifestar-nos, com que no ens han volgut veure, decidim, convoquem, votem... I resulta que després s'enfaden.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Crítica a
"l'excés"
policial de
l'1-0**

L'Audiència de Barcelona censura les càrregues perquè el referèndum no tenia efectes

**La banca
pagarà la taxa
de la hipoteca, i
sense deducció**

El decret del govern espanyol entra en vigor aquest mateix dissabte

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas Expresident de la Generalitat

“Jo de l'Estat no cantaria victòria, tot i les dissensions”

OPTIMISME • “Sempre que hi ha hagut desacords en el món sobiranista hi ha hagut manera d'arreglar-ho” **ACTITUD** • “Al judici, cal anar-hi amb el cap ben alt i a explicar la veritat de les coses, amb tota claredat”

Xevi Xirgo
BARCELONA

L'expresident Artur Mas analitza per a El Punt Avui TV l'evolució del procés sobiranista en l'aniversari de la consulta del 9 de novembre del 2014.

Què va pensar en conèixer les peticions de presó per l'1 d'octubre?

Primer, no em van sorprendre. Segon, em van semblar una barbaritat. Tercer, em van semblar un enorme error, que no resol res, sinó que ho complica tot.

La gent pregunta què hem de fer?

S'ha de fer un judici, això és inevitable, inapel·lable, el judici hi serà. Una vegada es faci, s'ha de transformar aquest judici en una oportunitat per als presos i exiliats, i per als encausats en general, i en una oportunitat per al procés sobiranista.

Aquesta setmana, el Tribunal Europeu de Drets Humans s'ha pronunciat sobre el cas de l'Arnald Otegi. Creu que en el cas català el tribunal d'Estrasburg finalment pot dir, escolti'm...

Jo espero que sí, confio que serà

així. No hi tinc una confiança cega, però tot fa preveure que serà d'aquesta manera si continuen insistint en la línia que estan insistint des del Tribunal Suprem, que no és cap altra que forçar l'estat de dret d'una manera absolutament impròpia, d'una manera completament arbitrària i finalment muntar un judici sota el Codi Penal sabent que aquests delictes no hi són, que no existeixen. Això és un abús de poder en tota regla que alguns de nosaltres ja hem sofert en altres coses, en altres ocasions i que ara es manifesta en tota la seva cruïlla perquè l'Estat va reaccionar com reacciona sempre l'Estat espanyol, que és amb una duresa tremenda i amb una miopia política total.

Ja ha perdut definitivament la fe, per dir-ho d'alguna manera, en la justícia espanyola?

Miri, fer un judici sobre tota la justícia espanyola diguem-ne totalment negatiu jo no ho faré per una raó: perquè com passa en tots els col·lectius, passa en la política, passa en el periodisme, en tots els col·lectius, hi ha de tot. Ara, si parlem de l'actuació del Tribunal Suprem en el tema de l'1 d'octubre, que és el

que ens ocupa per sobre de tot, li diré que la constatació principal és que, quan des d'un ciutadà normal es pensa que la justícia és un àrbitre imparcial, en aquest cas no és així. El Tribunal Suprem no és un àrbitre i molt menys imparcial, és un àrbitre d'una part, que és l'Estat espanyol. Per tant, en termes futbolístics podríem dir que és un àrbitre comprat per una de les parts que està en litigi.

L'escrit d'acusació de l'1 d'octubre es remunta al 2012 i parla de vostè. Se sent culpable d'un inici de sedició o rebel·lió, segons el relat?

Culpable, no. Responsable, això sí, absolutament. No em pendeixo d'haver canviat el rumb de la política catalana i els objectius nacionals de Catalunya, passant de l'autonomia a la sobirania com tanta gent ens demanava, i haver consultat sempre la gent en el moment de les grans decisions. Me'n sento responsable, no pas culpable, i tornaria a fer el mateix, des del punt de vista de donar la veu a la gent.

Si vostè no s'hagués tornat independentista no seríem allà on som?

Artur Mas en un moment de l'entrevista realitzada al Parlament de Catalunya ■ ORIOL DURAN

El que va tenir pes de debò és que l'opció a favor de la independència de Catalunya passés d'un 15% de la població a un 50%. Això vol dir que hi ha un 35% de persones que no hi eren i s'hi van posar. I per què s'hi van posar? I aquesta és la pregunta clau. I des del meu punt de vista s'hi van posar perquè, més enllà del victimisme, de la crisi, les retallades o la corrupció, la raó fonamental és que en primer lloc hi havia la constatació que per la via que havíem seguit històricament des del catalanisme no hi havia sortida per a l'autogovern de Catalunya, que anàvem a un procés recentralitzador del poder a Madrid que ens convertíem en una província perifèrica. I dos, que hi havia molta gent a Catalunya

que sentia i sent que totes les potencialitats que té el país; els actius, les energies, el talent, han de poder tenir una bona sortida. I Catalunya no les té.

En la seva declaració al jutge Lliarena vostè va dir que la declaració d'independència va ser simbòlica.

I és que ho va ser. No vaig explicar res més que la veritat. Hem de començar a explicar la realitat i la veritat de les coses, perquè, si no ho fem, ens fem trampes al solitari.

Puigdemont diu de la declaració del 10 d'octubre, que és la que la declara però se suspèn automàticament, que allà havia d'haver fet la independència de veritat. Pensa el mateix?

L'APUNT Lliçons del 9-N

Anna Serrano

Es compleixen avui quatre anys del 9-N. Aquella consulta reconvertida en procés participatiu en què van votar més de 2,2 milions de catalans. La mateixa nit, l'aleshores president de la Generalitat, Artur Mas, feia una crida al seu homòleg espanyol, Mariano Rajoy, a pactar un referèndum definitiu, una votació amb totes les garanties i totes les conseqüències. El llavors líder

del PP no només no li va fer cas, sinó que va deixar al marge la política i va optar per la via judicial. Aquest va ser el gran error del PP: rentar-se'n les mans i traspasar la responsabilitat del procés català als jutges. La decisió dels populars ha acabat derivant en la crisi institucional més greu dels darrers quaranta anys a l'Estat. I només es resoldrà tornant a la política.

És que crec que s'ha d'explicar què vol dir la independència de veritat. El punt clau no és aquest. El punt clau és: amb les forces actuals en el món sobiranista català en tenim prou per doblegar les estructures de poder i l'*statu quo* de l'Estat espanyol? Sí o no. I segon, quines forces són aquestes. El mes d'octubre de l'any 2017 vam acumular moltes forces, moltíssimes, més que mai, però no hi havia prou força per doblegar l'estructura de poder de l'Estat espanyol. I la que hi havia, que no es va utilitzar, era un conflicte permanent al carrer. Aquesta força hi era, existia però el mateix president Puigdemont i el vicepresident Junqueras van dir que ni parlar-ne d'utilitzar aquesta força.

Era partidari d'una declaració simbòlica i d'anar a eleccions el mateix dia?

Jo era partidari d'una declaració d'independència al Parlament de Catalunya com a conseqüència de l'1 d'octubre, i ho vaig manifestar així, en privat, en moltes reunions. Però convocant eleccions el mateix moment. Per què eleccions? Per una raó fonamental: si a tu en el referèndum et va votar el 42% de la població i tu vols declarar la independència de Catalunya; home, tu has d'intentar ratificar aquesta decisió del 42% amb el 80% o el 85% de ciutadans que van anar a votar en les eleccions del 21 de desembre. Jo tenia aquest criteri per això. Era una manera de donar l'oportunitat al conjunt del po-

ble de Catalunya, a tots i sense excepció, dins un marc que és estrictament legal, com són unes eleccions en què es ratifiqués la declaració d'independència o no. I això hauria donat una força a aquella declaració d'independència molt gran. Però és que va acabar passant igualment. Fixi's en la ironia.

Vistos els resultats del 21 de desembre. Encara són pocs els partidaris de la independència?

Diguem-ho al revés. Continuen sent molts. Més que mai. Jo soc dels que pensen que hi ha més del 50% de vots a favor de la independència en aquest moment a Catalunya però no els podem comptabilitzar bé. No ens deixen acreditar-ho d'una manera més neta perquè no ens

Era partidari d'una declaració d'independència i de convocar eleccions en el mateix moment

No em penedeixo d'haver canviat el rumb de la política catalana i els objectius nacionals

Soc dels que pensen que hi ha més del 50% de vots favorables a la independència

deixen fer un referèndum en condicions i plenes garanties.

El president Torra ha tancat la porta d'una manera contundent al president Sánchez dient que no hi haurà pressupostos si no hi ha gestos...

El que jo dic és que si volem fer política hem de saber quin govern ens interessa més a nosaltres, tot i saber que cap govern ens serà favorable. Des d'una òptica sobiranista catalana prefereixo un govern de socialistes i Podem, tot i sabent que és un govern que no ens resoldrà el fons de la qüestió. Dit això, no estic en desacord amb el que diu el president Torra. El que s'ha de fer és pactar amb els partits PdeCAT i ERC a Madrid perquè en el seu dia hi hagi una posició exactament igual entre partits i govern de Catalunya.

L'ha decebut Pedro Sánchez?

A mitges. Hem de procurar posar-nos una mica en la pell de

l'altre, sempre. Això en política costa molt però jo ho procuro fer sempre. Quan jo escolto el president Pedro Sánchez dir públicament que aquí no hi ha delictes de rebel·lió, a mi m'agrada més això que no la posició de Rajoy o la que puguin tenir Casado o Albert Rivera.

Al govern o en tot cas al Parlament les discrepàncies públiques hi són, com no havien estat públiques en els últims anys. És el primer cop que el carrer diu una cosa i la política en diu una altra?

Quan hi ha aquesta reclamació de moltíssima gent, transversal, plural, de diferents ideologies..., aquesta reclamació constant d'unitat que jo sento a tot arreu, crec que tenen més raó que un sant. El que jo no entenc és que això, que és tan evident, després no es posi en pràctica. Els interessos de partit és molt lògic que hi siguin, i també són legítims, però quan tens una cosa tan gran al davant i tan col·lectiva dins d'aquest món sobiranista com és aconseguir que Catalunya tingui el seu propi estat, si això no ho fas passar al davant de la resta de coses és que no estàs prou disposat a fer tot el que cal per arribar-hi.

Quan veu aquestes discrepàncies, què pensa?

Em saben greu, m'entristeixen i m'emprenyen, que és una mica més que m'empipen. Espero i confio que les aniran resolent. També li he de dir una cosa; per no semblar que jo ara pensi que és d'una manera i abans era d'una manera completament diferent i millor. Quan jo vaig ser president, de discrepàncies també n'hi havia moltes. Entorn del 9-N n'hi va haver moltes. I jo, en algun moment, em vaig sentir molt sol, més enllà del govern que jo tenia i d'algunes persones i entitats, ens vam sentir molt sols en alguns moments d'aquell trànsit i d'aquelles primeres passes del procés. Igual que m'entristia aleshores les mostres de desunió i m'emprenyaven, ara òbviament també. Amb la diferència que ara s'han fet més públiques del que jo crec que hauria de ser.

Per què ara es fan públiques les

Passa a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas Expresident de la Generalitat de Catalunya

Ve de la pàgina anterior

discrepàncies i abans no?

També es feien públiques, però potser no d'una manera tan reiterada com ara. No oblidem que ara hem viscut l'1-O i que hi ha molta gent a l'exili, a la presó, molta gent encausada. Ha sigut tan gros tot això que cal ressituat-se. I en aquest moment de ressituat-se, iestic segur que es trobarà un acord estratègic de cap a on cal anar en el món sobiranista, en aquest ressituat-se hi ha tensions.

Això es podria interpretar com un cert triomf de l'estratègia de l'Estat?

No, jo de l'Estat no cantaria victòria, malgrat aquestes dissensions públiques en el món sobiranista. Perquè també sé una cosa per experiència pròpia, que és que cada cop que hi ha hagut dissensions en el món sobiranista sempre hi ha hagut una manera d'arreglar-ho. Jo en vaig viure unes quantes i sempre hi vam trobar una solució, fins al punt que vam ser capaços de fer Junts pel Sí, que era una gran coalició electoral de gairebé tots els partits sobiranistes. Vam ser capaços de fer això l'any 2015. Atenció, que hi hagi tensions no vol pas dir que no hi pugui haver solucions. Ara a mi el que em sap greu és que sigui massa constant aquesta dissensió, no fa falta i donem massa avantatges als nostres adversaris polítics.

Ara a vostè el persegueixen al Tribunal de Comptes per la consulta del 9-N. Això és perquè van pensar: "Hem fet curt"?

Sí, és clar. Aquest és un Estat venjatiu, un Estat que no té respecte pel dret i que, quan han castigat algú i consideren que aquest càstig ha quedat petit, tot i que ho hagin decidit els tribunals, aquest Estat busca, regira interiorment per veure si té algun altre mecanisme per veure si poden anar a tustar aquells que hagin sortit massa poc castigats.

Què està passant entre el PDeCAT i la Crida?

Li ho descriuré d'una altra manera: la Crida té un objectiu inicial que no es pot complir i que a mi em sap greu que no es pugui complir. L'objectiu que tenia la Crida era aplegar sota un mateix paraigües tot el món sobiranista, mentre duri el procés per a la independència de Catalunya. Això és impossible fer-ho si els que s'han d'aixoplugar sota aquest paraigües no volen...

Tant ERC com la CUP ja han dit que no hi volen ser...

En termes futbolístics, el Suprem és un àrbitre comprat per una de les dues parts, l'Estat

Exacte. La CUP no hi ha volgut ser mai. I ERC, que hi va ser una vegada en aquella gran coalició electoral del 2015, a partir d'aleshores ja ho ha descartat sistemàticament. Per tant, si els que hi haurien de ser no hi volen ser, no hi ha solució. En conseqüència, si no pots aixoplugar sota un mateix paraigües tot el món sobiranista, a què pots aspirar? A portar el lideratge d'aquest món sobiranista, que no vol dir l'exclusivitat, vol dir el lideratge. I a fer això la Crida hi té tot el dret del món, com també hi té dret el PDeCAT. Ara, la conclusió final meva quina és? Tenint en compte això, que no és l'ideal, ja que l'ideal seria el paraigües comú, si es vol apostar per un lideratge dins del món sobiranista, cal sumar-ho tot.

Per tant, el PDeCAT hauria de

L'Estat no té respecte pel dret i vol tustar els que no han estat prou castigats

ser dins la Crida?

Aquest és el repte. Jo no em vull ficar en les negociacions que tenen en aquest moment perquè jo ja no soc un actor i molt menys de partit. El PDeCAT, sense allò que pot representar la Crida, quedarà sense aquest lideratge, però la Crida sense el PDeCAT, també.

S'ha apuntat o s'apuntarà a la Crida?

Jo tinc ganes d'apuntar-m'hi quan aquesta negociació estigui plenament acabada.

Què en pensa, del paper que està jugant Esquerra?

Bé, jo sempre he pensat que els costava massa sumar, ja els costava en els moments clau fer això. Jo ho respecto en el sentit que és la seva dinàmica, però no ho comparteixo.

Hi ha hagut encerts i errors, però ara tenim una cosa que abans no teníem, ara tenim cartografia

I de la CUP?

Jo de la CUP no esperava que hi fossin, ho esperava d'algun personatge singular de la CUP. Però sí que ho esperava d'ERC.

Com veu el Consell per la República i el Fòrum Cívic, Social i Constituent?

Són la continuïtat del procés constituent que ja estava previst fa uns anys i no es va poder tirar endavant. Amb un objectiu bàsic, tenir present que això de la independència no va de dividir un país com alguns repten. Pot ser un bon camí per convèncer gent que no és estrictament independentista per participar en un debat sobre el model de país que volem en un futur i la norma fonamental que ho permetria.

I no podria ser que hi hagués

gent que ho considerés una feina poc útil vist que en el seu govern hi va haver el llibre blanc, que va portar molta feina i va acabar...

Per què és una feina poc útil? En algun moment, si això acaba funcionant, es necessitarà la feina que es va fer entre el 2013 i el 2015 per tenir a punt les estructures d'estat. Tot això és una feina que existeix i quan arribi el moment només es tracta de posar-la al dia i feina feta no té destorb.

N'hi havia, d'aliats externs?

Si una DUI es fa amb majories aclaparadores perquè es constata que l'Estat espanyol no ha volgut ni tan sols seure a negociar, podem tenir aliats aleshores, però ha de ser amb majories molt, molt, molt evidents. Si no, s'ha demostrat que no funciona. Quan es va iniciar tot això, el 2012, jo deia: entrem en un terreny desconegut. I era així. Ara ja sumem sis anys, i algunes coses han sortit bé i d'altres, malament; també dins del món sobiranista. Hi ha hagut encerts i errors, també dins del món sobiranista. Però ara tenim una cosa que abans no teníem, que és cartografia. Ara hi ha mapes, ara sabem què passa. Per tant, si volem assolir l'objectiu hem d'adequar i adaptar les estratègies i els terminis sabent que ja tenim cartografia, que estem en un terreny conegut.

Confia que els recursos a la sentència del 9-N tinguin èxit?

Ens hem de defensar, però no tinc una esperança fonamentada que això acabi bé. Pel tema del Tribunal de Comptes, pel 9-N i per l'1 d'octubre s'ha d'anar al judici, perquè és inevitable, i s'hi ha d'anar amb la cara ben alta a explicar la veritat de les coses, amb tota claredat. Ho dic perquè voler convertir la declaració d'independència del 27 d'octubre de l'any passat en una declaració amb tots els ets i uts, en una declaració que tingués totes les conseqüències, ja s'ha vist que no és així. Per tant, no presumim d'allò que no va passar; ara, no ens avergonyim d'allò que sí que va passar. Perquè l'1 d'octubre hi va ser i, efectivament, tenia les connotacions d'un referèndum, i efectivament la gent se'l va fer seu, i efectivament va passar i el resultat va ser el que va ser i un munt de gent va defensar el que va defensar. És clar que sí. I això és el nostre dret a decidir com a poble. És el nostre tret nacional més fonamental, que és el dret a la nostra autodeterminació. Això, amb totes les paraules, amb el cap ben alt, mirant al davant i amb totes les conseqüències. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'Audiència de Barcelona critica "l'excés" policial l'1-0

■ Assegura que la Guàrdia Civil hauria d'haver deixat fer el referèndum perquè "no tenia efectes jurídics" ■ Obliga a identificar agents per les lesions en un institut de Sant Joan de Vilatorrada

Un veí ferit al front durant l'actuació d'agents de la Guàrdia Civil a l'IES Quercus de Sant Joan de Vilatorrada, l'1-0 ■ COL·LEGI D'ADVOCATS DE MANRESA

Mayte Piulachs
BARCELONA

Els comandaments haurien d'haver deixat votar els ciutadans durant l'1-0 perquè les càrregues i els cops de porra que va donar-los per evitar el referèndum van ser "excessius" i, a més, "ja sabien que la votació era antijurídica". És la primera crítica d'un tribunal contra l'actuació dels cossos policials a Catalunya.

En concret, és la secció cinquena de l'Audiència de

Barcelona, que denega l'arxivament de la causa contra agents de la Guàrdia Civil que van actuar a l'IES Quercus de Sant Joan de Vilatorrada. Dona la raó a la fiscalia i a l'acusació de veïns lesionats, representats per lletrats del Col·legi d'Advocats de Manresa, perquè es practiquin més proves.

En la resolució, del 26 d'octubre passat i difosa ahir, el tribunal exposa que la titular del jutjat d'instrucció 2 de Manresa no ac-

cepta les noves proves demanades perquè, tot i admetre que hi va haver setze ferits lleus i dos que van necessitar ser hospitalitzats per les càrregues policials, s'ha d'aplicar als agents "l'eximent completa d'actuar en compliment del deure", com era l'ordre del TSJC de tancar els centres i evitar la votació de l'1-0. Dos dels tres magistrats del tribunal, Elena Guindulain i Josep Maria Assalit, no comparteixen el raonament de la jutgessa de Man-

César Puig qüestiona el tribunal

L'exsecretari general d'Interior César Puig ha al·legat la falta de competència de l'Audiència Nacional per jutjar-lo, juntament amb el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero, per un delictes de rebel·lió per l'1-0 i ha sol·licitat que la causa la porti un jutjat de Barcelona. L'advocat de Puig, Jaume Alonso Cuevillas, ha presentat un escrit a la sala penal per fer aquesta petició

perquè s'estudiï en la vista de l'article de previ pronunciament (equivalent a les qüestions prèvies) que se celebra rà abans del judici. Les defenses de Trapero, per a qui la fiscalia demana onze anys de presó, i de l'exdirector dels Mossos Pere Soler, no presentaran aquest escrit en què es qüestiona la competència del tribunal, tot i que poden subscriure el de Puig.

resa, mentre que la tercera magistrada, Rosa Fernández, amb un vot particular, l'abona.

L'Audiència sosté que tota actuació policial, malgrat seguir ordres, ha de complir les normes de seguretat ciutadana, en què s'inclou el principi de proporcionalitat. És a dir, "si els béns jurídics a lesionar guarden proporció amb els que es tracta de salvaguardar amb l'actuació policial", i, en el cas de les càrregues de l'1-0, no n'hi va haver, al seu parer.

Agents col·laboradors

Per la secció cinquena, a l'IES Quercus la Guàrdia Civil no va informar primer als concentrats que actuaria; els cops de porra, són "excessius", tot i que també admet que el llançament d'una cadira a un agent, que va caure, és atemptat a l'autoritat. Davant la concentració, "no hi va haver proporcionalitat", segons l'Audiència, que hi afegeix que "els comandaments sabien que era altament probable que es provocarien lesions".

L'Audiència hi conclou: "Si hagués continuat la votació, el resultat no tindria les conseqüències jurídiques preteses pels organitzadors, perquè era antijurídica, i la força actuant ho sabia. En altres llocs, sense acció policial, es va votar i no hi va haver conseqüència jurídica." Per tot això, ordena que s'identifiqui els agents; que la Secretaria d'Estat de Seguretat faci un informe sobre l'actuació al Bages i, fins i tot, que si agents de la Guàrdia Civil van veure "companys que van pegar", s'espera "la seva col·laboració amb la justícia". ■

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 9 de novembre del 2017

DAVID BRUGUÉ

Presó amb fiança per a Carme Forcadell

Una setmana després de l'empresonament sense condicions de mig govern de la Generalitat ordenat per l'Audiència Nacional, el Tribunal Suprem dicta la presó eludible sota una

fiança de 150.000 euros per a la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, investigada pels mateixos delictes de rebel·lió, sedició i malversació. Els membres de la mesa

Lluís Corominas, Anna Simó, Lluís Guinó i Ramona Barrufet surten en llibertat amb fiança de 25.000 euros, i Joan Josep Nuet, sense mesures cautelars.

Carme Forcadell, a la sortida del Suprem ■ ARXIU

Els vuit consellers continuaran presos

L'Audiència Nacional rebutja posar en llibertat el vicepresident del govern, Oriol Junqueras, i els consellers Dolors Bassa, Carles Mundó, Raül Romeva, Joaquim Forn, Meritxell Borràs, Jordi Turull i Josep Rull. Afirmar que es

mantenen el risc de fuga i la reiteració delictiva. Mentrestant, l'exconseller Santi Vila esgrimeix els esforços per evitar la DUI per demanar l'arxivament i Carles Puigdemont redobla la pressió per la llista unitària.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Susanna Segovia** Portaveu del grup parlamentari de Catalunya en Comú

“És des de la societat civil que s’ha de donar sortida”

SOM EL 80% · “Un cop més ha fet un pas endavant respecte de les institucions i els partits i ha estat capaç de presentar un espai que realment serà de diàleg i transversal” **ALAMANY** · “Segurament no s’ha sentit còmoda en un lloc on cal defensar la pluralitat de l’espai” **PRESSUPOST** · “Per revertir la situació social necessitem bona part dels recursos dels pressupostos estatals”**Igor Llongueres**
BARCELONA

Provinent del nucli impulsor de la Barcelona en Comú d’Ada Colau, Susanna Segovia acaba de ser nomenada portaveu del grup parlamentari de Catalunya en Comú, després de la dimissió d’Elisenda Alamany, crítica amb la direcció estratègica.

Vostè és la persona que Colau ha situat al grup parlamentari?

Fer una confluència és una cosa molt difícil, molt llarga i que requereix moltes hores de treball a persones que venen de diferents cultures i trajectòries polítiques. En això, Barcelona en Comú és un bon exemple. Quan va començar, guanyant les eleccions a Barcelona, encara tot hom venia del seu lloc d’origen. Tres anys i escaig després ja ningú s’identifica pel seu lloc d’origen. Tothom té la seva sensibilitat i història, però té clar que treballa per un projecte compartit. Catalunya en Comú fa poc més d’un any, un any particularment intens, que participa en la política catalana, i estem encara caminant per arribar a aquesta confluència completa. És lògic.

Estan patint la marxa de Xavier Domènech, que ha portat una crisi interna en què persones del seu equip ja no ocupen llocs de responsabilitat?

És clar. Ens va saber molt greu que la seva marxa fos perquè personalment no es va sentir bé fent totes les feines que feia. Tots som responsables d’haver carregat sobre ell moltes expectatives del tipus “en Xavi ho resoldrà tot”. Hem de ser més persones que, al capdavant, resolguem conflictes i fem propostes. Per això hem posat tres coordinadors, figures municipalistes, i tenim un nou espai de direcció on la gent ha començat a treballar junta i bé. Persones properes a Domènech ho som

Susanna Segovia, ahir, durant l’entrevista del migdia a El Punt Avui Televisió, des del Parlament ■ JOSEP LOSADA

tots. La majoria dels que hi som vam començar amb ell i Colau.

Alamany dimiteix dies després de presentar la plataforma Sobiranistes. Plega perquè perd la confiança de la direcció?

Segurament no s’ha sentit còmoda en un lloc on cal defensar la pluralitat de l’espai. Ella representa una part molt concreta, amb un perfil una mica més proper a l’independentisme. Sempre ho hem defensat com una riquesa. Tenim gent més propera a l’independentisme i

gent més federalista o confederal, però tots som sobiranistes, i això ens defineix. El sobiranisme aplega el 80% de la ciutadania que vol canviar la relació de Catalunya amb la resta de l’Estat, trencar el règim del 78 i, sobretot, apostar per una república i uns valors republicans que van molt més enllà de la relació amb l’Estat: democràcia, llibertat, república social.

Alamany o Nuet diuen que van estar mesos parlant amb la direcció per evitar la discrepà-**cia pública.**

Segurament mai hi ha prou espai i temps de trobada i debat perquè tots anem desbordats, però, per exemple, amb EUiA hi ha un diàleg permanent i no ha fet cap plantejament de no voler seguir. Les crítiques per aportar, construir i millorar són benvingudes. Som un espai jove amb moltes coses a millorar i hem de permetre que la gent pugui expressar-se. El consell nacional només s’ha reunit dos cops perquè s’està posant en marxa. Alamany va ser convida-

da a formar part de l’executiva com a portaveu parlamentària.

El camí és la iniciativa de Som el 80% impulsada per Òmnium?

Sí, definitivament. Recull la transversalitat i és des de la societat civil que s’ha de donar sortida a la situació. Són persones de diferents espais, organitzacions, entitats i moviments socials, que abasten un ampli espectre. És, un cop més, la societat civil qui ha fet un pas endavant respecte de les institucions i els partits i ha estat capaç de presentar un espai que realment serà de diàleg i transversal, el que demanem al president Torra.

Aprovar els pressupostos cata-

Persones properes a Xavier Domènech ho som tots. La majoria vam començar amb ell i Ada Colau

lans és una contrapartida per aprovar els de Madrid?

No és cap moneda de canvi. Estem en una situació d’emergència social. S’ha de treballar molt l’acord entre Podem i el PSOE. És molt difícil revertir la situació deixada pel PP. Per fer-ho a Catalunya necessitem bona part dels recursos que preveuen els pressupostos estatals. Per tenir l’augment de recursos que es requereixen, la Generalitat té dues vies. Si no s’aproven els pressupostos de l’Estat tindrem 1.000 milions menys. O bé es fa una fiscalitat progressiva que augmenti ingressos. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Elisenda Paluzie, ahir, i el coordinador de la comissió Fem República, David Fernández ■ ACN

L'ANC convida a triar empreses que tinguin valors republicans

■ Un registre posa en contacte consumidors i proveïdors alternatius als de la campanya de la por contra la independència

Emili Bella
BARCELONA

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) va obrir ahir el web Consumestrategie.cat per posar en contacte empreses alternatives a les que van participar en la campanya de la por de la tardor passada contra la independència amb consumidors disposats a canviar de proveïdors de serveis (telefonía, llum, gas, assegurances, bancs, benzina, supermercats...). L'objectiu és modificar els hàbits de consum per preparar-se davant

d'un eventual nou embat de "catastrofisme econòmic" per part de l'Estat i donar "efectivitat real" a la proclamació de la República amb l'apoderament popular en la presa de decisions de consum quotidià.

"No farem llistes de bons i dolents ni llistes d'empreses triades per nosaltres. Donarem informació als consumidors perquè prenguin lliurement les seves decisions de consum estratègic", va remarcar ahir la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, en el marc del llançament de la campanya.

L'entitat pretén fomentar un teixit empresarial que respongui a valors republicans de respecte a les decisions democràtiques, renuent a les ingerències dels poders polítics, lluny de "l'oligarquia espanyola representada per algunes empreses de l'Íbex35, les del BOE i les del palco del Bernabéu que han donat suport a l'estratègia repressiva de l'Estat".

Les empreses que s'hi registrin podran detallar si són cooperatives, si practiquen polítiques de responsabilitat social, medi ambient, economia cir-

cular, si disposen de web en català o utilitzen tecnologia 4.0 i altres aspectes que puguin interessar els consumidors. "No estem fent nacionalisme econòmic, volem fugir-ne, justament volem evitar la influència nefasta de les institucions de l'Estat espanyol sobre l'economia", va sentenciar Paluzie. De fet, no cal que les empreses siguin catalanes per apuntar-se al registre, d'acord amb una concepció d'economia oberta al món.

En una segona fase es pretén involucrar-hi el govern, els ajuntaments i altres administracions. Pensant en les properes eleccions municipals, l'ANC es planteja obtenir el compromís dels partits a l'hora de gestionar els consistoris amb patrons de consum estratègic.

De seguida el subgrup parlamentari del PP va posar el crit al cel, a través de la diputada Andrea Levy. El cas és que la retirada de 10.000 milions d'entitats bancàries, els decrets a mida de les grans empreses per permetre que canviessin la seu d'urgència i altres pressions exercides per l'Estat per combatre l'independentisme alimentant el discurs de la incertesa econòmica i la inseguretat jurídica ja han portat molts catalans a canviar d'hàbits de consum. L'ANC ho vol potenciar també per mitjà de fires com la que el 20 d'octubre passat l'assemblea territorial de Manresa va organitzar a la capital del Bages, que va registrar més de 600 canvis de companyies. Una quarantena de territorials més s'han interessat per l'experiència per estendre-la arreu del territori. ■

Manifestació en suport dels refugiats, a Barcelona ■ A.S.

El Suprem deixa els refugiats en mans del govern

■ Obliga l'Estat al traspàs de l'acollida i a pagar els programes específics

D.B.
BARCELONA

El Tribunal Suprem va denegar al mes d'octubre l'últim recurs del govern espanyol per mantenir la competència de l'acollida de refugiats, segons van confirmar a l'ACN fonts del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. En la sentència del Suprem s'estipula que "la gestió dels serveis i els programes específicament destinats a les persones sol·licitants d'asil en els àmbits sanitari, educatiu i social és competència de les comunitats autònomes". L'alt tribunal recorda, a més, que hi ha disset

sentències que donen la raó en aquest assumpte a les administracions autonòmiques.

A partir d'aquí, l'executiu català i l'estatal han mantingut reunions per desencallar l'assumpte. De moment hi ha el compromís de Madrid d'iniciar converses perquè les polítiques d'acollida de refugiats siguin assumides per l'administració catalana, tal com ha estipulat el Suprem.

A banda, el cost econòmic dels programes d'acollida de refugiats han de ser assumits per l'administració estatal, un cost que podria ser d'almenys 18 milions d'euros. ■

Aragonès obrirà la setmana que ve la tanda de negociació dels comptes

E.B.
BARCELONA

La tanda de negociació del govern amb els grups parlamentaris per aprovar el pressupost per al 2019 de la Generalitat començarà la setmana que ve, segons va avançar ahir el vicepresident del govern, Pere Aragonès, en el marc

d'una interpel·lació parlamentària. El també conseller d'Economia traslladarà als grups les xifres concretes dels comptes, que va descriure com a "valentes" i amb l'objectiu d'"acabar de revertir les retallades". L'executiu està disposat a revisar la tributació, si bé adverteix que "el marge és reduït" i l'impacte

recaptatori de qualsevol canvi "no seria immediat". També està obert a retocar l'impost de successions amb "petites correccions", va dibuixar Aragonès.

D'altra banda, el president, Quim Torra, es va reunir ahir al matí a la Generalitat amb els diputats al Congrés i senadors del

PDeCAT i amb el líder del partit, David Bonvehí. La trobada va servir per reiterar el no al pressupost del govern de Pedro Sánchez. A la reunió també hi va assistir la vicepresidenta del partit i diputada a Madrid, Míriam Noguera, a més de l'excoordinadora de la formació i actual senadora Marta Pascal. ■

El vicepresident del govern i conseller d'Economia, Pere Aragonès, ahir durant el ple del Parlament ■ EFE / A. DALMAU

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Magnicidi gestat i frustrat al Vallès

FRANCO • Es desvela que un veí de Terrassa és a la presó des de fa més d'un mes per conspiració per matar Pedro Sánchez en revenja pel pla d'exhumació del dictador **DELATAT** • Una afiliada de Vox a qui va demanar ajut logístic el va denunciar

Tura Soler
TERRASSA

Manuel Murillo Sánchez, 63 anys, nascut a Rubí, actualment veí de Terrassa, vigilant de professió, atleta quatre vegades campió d'Espanya de 100 km, membre del Club de Tir Terrassa, fill del darrer alcalde franquista de Rubí, està en presó preventiva des del 21 de setembre passat com a sospitós de conspiració per atemptar contra la vida del president del govern espanyol, Pedro Sánchez; tinença il·lícita d'armes i dipòsit de municions i d'explosius, i investigat també per un delictes d'odi. Odi cap a Sánchez arran del propòsit d'exhumar les despulles del dictador Francisco Franco del Valle de los Caídos.

El cas dels plans de magnicidi de Murillo va *explotar* informativament ahir a través d'una informació del diari *Público* i va abocar els mossos ha fer una compareixença de premsa. Però els fets es remunten al passat mes de setembre arran de la denúncia d'una afiliada de Vox que va delatar les intencions de Murillo que, segons remarquen fonts del partit, no és ni afiliat ni simpatitzant. Va ser el 17 de setembre, segons relata Vox, quan la seva afiliada, que havia coincidit amb Manuel Murillo en un grup de WhatsApp, va rebre per privat diversos missatges escrits. En els missatges, Manuel Murillo posava clarament de manifest la seva intenció de posar fi a la vida de Sánchez, deia que tenia mitjans per fer-ho, que no tenia res a perdre i demanava suport logístic per conèixer l'agenda i els moviments del president.

L'afiliada de Vox, que es vol man-

Murillo, en una foto del seu Facebook, i, al requadre, l'arsenal que els Mossos li van comissar ■ EPA

tenir en l'anonimat i ha demanat que se la consideri testimoni protegit en la causa, va contactar amb un membre de la Guàrdia Civil conegut seu i li va plantejar el cas. El guàrdia li va aconsellar que denunciés formalment el cas i ella ho va fer dos dies més tard, el 19 de setembre, en una comissaria dels Mossos, que el mateix dia van arrestar Manuel Murillo al carrer. I van escorcollar el seu domicili actual a Terrassa i van comissar tot un arsenal d'armes, 16 entre curtes i llargues, i municions. Com a vigilant i membre del Club de Tir de Terrassa, Murillo tenia llicència d'armes, però no totes les que se li van comissar al seu domicili i al seu cotxe eren legals. El club de Tir

de Terrassa, que tramita la seva expulsió, el va definir com un pessim tirador, però, en canvi, els Mossos van destacar la seva habilitat per manipular armes i i adaptar-les per ser disparades.

Un cop detingut i descobert l'arsenal que guardava Murillo, els Mossos van comunicar els fets a La Moncloa, que va instar a no difondre el cas en considerar que, tot i les amenaces, no havia existit risc real per a la vida del president. Pedro Sánchez va manifestar ahir que no s'havia de donar importància a la persona a qui anaven dirigides les amenaces i que s'havia de destacar que existissin forces de seguretat capaces de neutralitzar l'amenaça

Atleta

L'home empresonat per haver conspirat per matar Pedro Sánchez té un racó a l'Esportpedia.cat per la seva trajectòria com a atleta, que es va iniciar amb més de 30 anys, i en què va aconseguir quatre vegades el títol de campió d'Espanya en curses de 100 km. Ahir va entrar a Viquipèdia per l'intent de magnicidi.

amb eficàcia i celeritat. El portaveu dels Mossos, Albert Oliva, va exposar que les intencions de Murillo eren clares, però va admetre que no existia encara cap pla concretat per executar el magnicidi. Oliva també va matisar que la judicatura va descartar que el cas s'instruís com a terrorisme a l'Audiència Nacional, cosa que ha provocat reaccions de crítica, com ara la de Carles Puigdemont a través de Twitter, recordant altres casos de piulades o la col·locació d'urnes, que han estat traspassats a l'Audiència Nacional.

En vista del criteri judicial, Manuel Murillo va ser posat a disposició del jutjat número 4 de Terrassa, que estava de guàrdia, el 21 de setembre i se li va dictar presó provisional sense fiança. El 4 d'octubre, el jutjat número 3 de Terrassa va ratificar la presó. La defensa, que va al·legar que els missatges enviats per Murillo s'havien d'interpretar "en el context de la problemàtica política de Catalunya", va presentar un recurs d'apel·lació davant de l'Audiència de Barcelona, que diu lluny va tornar a ratificar la presó. La resolució subratlla que l'instructor no va tenir dubtes de la seriositat de les intencions de Murillo de portar a terme "el crim planejat per ell mateix, proposant la manera d'executar-lo, el material de què disposava per fer-ho, la seva habilitat com a tirador, que seria adequada per privar de la vida el seu objectiu, i buscant només informació sobre el lloc i el moment". Murillo al·legava que no fugiria perquè havia de cuidar una germana i la seva mare, malaltes, però l'Audiència rebut els seus arguments amb el contingut d'uns dels seus missatges, on deia que podia perpetrar el crim perquè "vivía sol i no tenia res a perdre".

LA GUIA

de vins de Catalunya

Tast a cegues

Venda a llibreries per 19,90 €

- 1.403 vins tastats i puntuats
- Llista dels millors vins
- 267 cellers
- 12 Denominacions d'Origen
- Cinc anys d'estadística celler a celler
- Conclusions dels autors i col·laboradors
- 464 pàgines

